

Arrest

nr. 204 913 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 1999 trouwde verzoeker met zijn eerste echtgenote Mw. T.R.

Op 4 februari 2009 trouwde verzoeker in Koeweit met zijn tweede echtgenote Mw. A.K. geboren op [...] 1984.

Op 7 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in met het oog op gezinshereniging in functie van zijn tweede echtgenote A.K.

Op 10 november 2017 leverde de procureur des Konings een negatief advies aangaande de erkenning van het tweede huwelijk van verzoeker.

Op 17 november 2017 weigerde de gemachtigde de afgifte van een visum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 07/02/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van D. M. °(...)1966, van Syrische nationaliteit, om de echtgenote in België, A. K. °(...)1984, van Syrische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 04/02/2009 in Koeweit werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Immers blijkt uit het administratieve dossier dat de aanvrager polygaam is en dat zijn beide echtgenotes in België zijn. De man stuurde immers zijn 2 echtgenotes en hun respectievelijke kinderen vanuit Koeweit naar België waar ze beiden een asielaanvraag indienden.

1. A. K. + 4 kinderen (de echtgenote met wie hij gezinshereniging vraagt)

2. T. R. + 2 kinderen: gehuwd sinds 26/11/1999 en dus in feite de eerste echtgenote van de man

Beide echtgenotes dienden samen een asielaanvraag in en verklaarden beiden nog steeds gehuwd te zijn met D. M. De echtgenotes verkregen allebei een statuut van subsidiaire bescherming.

Ze wonen niet op hetzelfde adres maar uit nazicht van de adressen blijkt dat ze op amper 1,5 km van elkaar wonen.

De komst van de echtgenoot zou bijgevolg een inbreuk op de openbare orde betekenen aangezien betrokkene dan in België verblijft terwijl hij officieel gehuwd is met 2 echtgenotes die tevens een verblijf in België hebben.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/07/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 10/11/2017 levert de procureur des Konings een negatief advies op grond van de volgende elementen:

- gelet op het feit dat de aanvrager nog steeds officieel gehuwd is met beide vrouwen is er sprake van bigamie hetgeen strijdig is met de openbare orde en bijgevolg verboden in België.

- de beide vrouwen leggen verschillende verklaringen af ten aanzien van de persoonlijke voorkeuren van de echtgenoot

- in het politieverlag blijkt dat de gezinshereniger, mevrouw A., uit de lucht viel toen de politie haar de reden van hun komst gaf, om vervolgens na enige twijfel te bevestigen dat er een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door de man. Mevrouw T. R. bleek dan weer wel op de hoogte te zijn van de visumaanvraag.

- T. R. stelt gescheiden te zijn van de man, maar is officieel nog wel gehuwd. Ze stelt dat het in haar land niet de gewoonte is om te scheiden en dat de vrouw met de kinderen alleen blijft. Ze beweert al 3 a 4 jaar geen relatie meer te hebben met de man doch heeft ze tot hun vertrek naar België in 2016 met hem en de andere echtgenote samengewoond.

- de beslissing om beide vrouwen en hun gezin naar België te laten gaan, werd genomen door de aanvrager/echtgenoot

- het was tevens de aanvrager/echtgenoot die beslist heeft dat beide vrouwen in Genk moesten gaan wonen

- T.R. beweert geen contact te hebben met haar man en diens andere echtgenote behalve voor de kinderen doch was ze wel degelijk op de hoogte van de visumaanvraag

Ondanks de beweringen van T.R. dat ze geen relatie meer zou hebben met haar echtgenoot,

zijn er heel wat elementen die erop wijzen dat ze toch regelmatig contact heeft met hem. Bovendien blijkt duidelijk dat de man nog steeds officieel gehuwd is met beide echtgenoten waardoor de komst van de echtgenoot naar België een inbreuk zou betekenen op de openbare orde en strijdig dus met eerder vermeld art 21.

Gelet op bovenstaande en rekening houdende met het negatieve advies van het parket, wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In het vierde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

“Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest grondrechten. Verzoeker beroept zich tevens op de bepalingen van de Vreemdelingenwet die het mogelijk maken om zich te verenigen met zijn echtgenote die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verworven in België.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas en herinnert aan de voornaamste elementen: [...]

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3. In de bestreden beslissing wordt echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd. De bestreden beslissing beroept zich onrecht op de bewering dat de komst van verzoeker, op basis op basis van zijn huwelijk met mevrouw A. K., met wie hij vier kinderen heeft en zonder dat hun relatie wordt betwist, onverenigbaar zou zijn met de openbare orde.

Zoals hierboven eerder uiteengezet, is verzoeker getrouwd met mevrouw A. K.

Dit huwelijk werd rechtsgeldig gesloten. Hun relatie is oprecht en duurzaam. Zij hebben samen vier kinderen. Verzoeker heeft dan ook enkel de intentie om bij zijn echtgenote te wonen. Op geen enkele wijze wordt er (in België) de erkenning gevraagd van het (achterhaalde) eerste huwelijk tussen verzoeker en mevrouw T. R. Hun relatie is reeds lang geleden beëindigd. [...]

Het komt bovendien aan de bevoegde overheid toe om een belangenafweging ('fair balance') uit te voeren tussen de verschillende belangen om uit te maken of de bestreden beslissing een gerechtvaardigde inmenging dan wel een inbreuk uitmaakt op de beschermde rechten onder artikel 8 EVRM. Daartoe diende de verwerende partij ook belang te hechten aan de hogere belangen van de kinderen. Verzoeker heeft immers zes kinderen in België. Door de weigering van zijn komst naar België, worden de belangen van het kind geschaad.

Het blijkt echter, gelet op bovenvermelde argumenten, dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt bovendien op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Dit behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegde overheid dient hierbij bovenvermelde principes, zoals bevestigd door het EHRM, te hanteren als leidraad.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, [...] en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel [...].”

Uit de toelichting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat de thans bestreden visumweigering om met zijn kinderen herenigd te worden een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Hij erkent dat

artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat, maar dat de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden zijn een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Nu artikel 8 van het EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met goede wil of praktische regelingen en omdat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet is het volgens verzoeker de taak van de overheid om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of had moeten hebben. Verzoeker meent dat geen correcte belangenafweging is uitgevoerd. Naast een betoog dat betrekking heeft op zijn echtgenote A.K. wijst hij erop dat zij samen vier kinderen hebben. Ook twee kinderen van zijn eerste echtgenote bevinden zich op het grondgebied. De gemachtigde had volgens verzoeker ook belang moeten hechten aan de hogere belangen van de kinderen nu hij zes kinderen heeft in België. Door de weigering van zijn komst, worden volgens verzoeker ook hun belangen geschaad. Hij vervolgt dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en dat het niet aan de Raad toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid te voeren.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM of het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Verzoeker stipt terecht aan dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Daarom is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 8 van het EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert zoals verzoeker aangeeft dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat onbetwist is dat verzoeker zes Syrische kinderen heeft op het Belgisch grondgebied die allen de subsidiaire beschermingsstatus hebben. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van de aanwezigheid van de kinderen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Er blijken in casu geen dergelijke uitzonderlijke omstandigheden zodat het aan de gemachtigde toekwam om aan te tonen dat hij heeft rekening gehouden met het hoger belang van deze kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging of dat hij met het hoger belang van de kinderen heeft rekening gehouden voor het nemen van de beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in de zin dat het een zorgvuldige belangenafweging in het licht van het hoger belang van de kinderen impliceert, wordt aangenomen.

Ten overvloede blijkt ook uit artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet dat het hoger belang van het kind in rekening moest worden gebracht in het kader van het onderzoek van de voorliggende visumaanvraag, dat stipuleert dat *“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind”*. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, § 5 van de Richtlijn 2003/86/EG. Artikel 5, § 5 van Richtlijn 2003/86/EG bepaalt: *“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”*

Het Hof van Justitie heeft in de zaak C-540/03 (Parlement t. Raad) van 27 juni 2006, het volgende gesteld:

“52 Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53 Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

54 Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke ‚eerbiediging‘ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül [v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I], blz. 174, § 38, en Ahmut [v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], § 63)”

55 In § 36 van het reeds aangehaalde arrest Sen v. Nederland heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als volgt herinnerd aan de ter zake van gezinshereniging toepasselijke beginselen, zoals die in § 38 van voormeld arrest Gül v. Zwitserland en in § 67 van voormeld arrest Ahmut v. Nederland zijn geformuleerd:

„a) De omvang van de verplichting van een staat om verwanten van immigranten op zijn grondgebied toe te laten, is afhankelijk van de situatie van de belanghebbenden en het algemeen belang.

b) Krachtens een vast volkenrechtelijk beginsel hebben de staten, onverminderd hun verdragsverplichtingen, het recht om de toegang van niet-onderdanen tot hun grondgebied te controleren.

c) Wat immigratie betreft, kan artikel 8 niet aldus worden uitgelegd dat het voor een staat de algemene verplichting omvat om de keuze van getrouwde koppels met betrekking tot hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.”

56 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat het bij zijn analyse rekening houdt met de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn (arrest Sen v. Nederland, reeds aangehaald, § 37; zie ook arrest Rodrigues da Silva v. Nederland van 31 januari 2006, § 39).

57 Het Verdrag inzake de rechten van het kind erkent eveneens het beginsel van de eerbiediging van het gezinsleven. Het verdrag is gebaseerd op de in de zesde overweging ervan tot uitdrukking gebrachte erkenning dat het kind voor de harmonische ontplooiing van zijn persoonlijkheid dient op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 9, lid 1, van dit verdrag bepaalt aldus dat de staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, en overeenkomstig artikel 10, lid 1, volgt uit deze verplichting dat aanvragen van een kind of van zijn ouders om een staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed worden behandeld.

58 Ook het Handvest erkent in artikel 7 het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Deze bepaling moet worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt.

59 Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (Zie eveneens Hof van Justitie 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, punten 78-86)"

In de nota met opmerkingen gaat verweerder wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM terecht in op de problematische polygame situatie met de echtgenotes maar laat hij het door verzoeker aangevoerde aspect van het hoger belang van de kinderen onverlet. Bijgevolg kan dit verweer geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES